

Verschijsning in Jeruzalem

Lieve kleinkinderen,

Hoe vaak hebben jullie meegemaakt, dat je iets niet kon geloven? En ook dat er tegen je gezegd is dat dat hele verhaal van Jezus een sprookje is? Een onzinverhaal! Een verstandig mens gelooft zoiets stoms niet. Wees toch wijzer....

Ja, dat was vroeger al zo en dat gebeurt vandaag nog steeds. Ik denk, ik weet wel zeker, dat er in Nederland meer mensen wonen die niet in de opstanding van Jezus geloven, dan mensen, die wèl geloven dat Jezus is opgestaan uit de dood.

Niet kunnen, niet willen geloven dat Jezus is opgestaan uit de dood, is niet iets nieuws. Zelfs één van Jezus' eigen twaalf leerlingen kon niet geloven dat Jezus uit de dood was opgestaan. Dat was volgens hem heel negatief gezegd: vrouwenpraat....

*Mooi vind ik het dat in die mannenwereld van tweeduizend jaar geleden, Jezus na zijn opstanding uit de dood **niet** het eerst aan een man verscheen. Nee, die eer kwam toe aan een vrouw!*

Hoofdstuk 100 - Verschijning in Jeruzalem - Johannes 20 : 19 – 31

Toen Kleopas en zijn vriend diezelfde avond weer terug waren in Jeruzalem, gingen ze naar het huis waar de discipelen van Jezus bij elkaar waren. De grote toegangspoort naar het plein van dat grote huis was op slot. Na alles wat er gebeurd was bij het graf van Jozef van Arimathéa, was het goed mogelijk dat de overpriesters ook hen gevangen wilden nemen. Je wist maar nooit.

Ze schrokken hevig toen de beide vrienden op de poort klopten en vroegen om binnengelaten te worden. Bang deden ze de poort op een kier open, maar toen ze Kleopas en zijn vriend zagen ging de poort wagenwijd open. Met groot enthousiasme, ja uitbundig blij liepen ze met elkaar over het plein naar binnen. Kleopas en zijn vriend hadden verwacht dat zij de 'elf' in diepe rouw om de dood van Jezus zouden aantreffen, maar niets was minder waar. Direct bij binnenkomst, ja al op de binnenplaats voor het huis, riepen ze hen toe: 'Onze Here Jezus is opgestaan uit de dood! Hij leeft! Simon heeft hem gezien!' Voor de zoveelste keer vertelde Petrus en nu ook aan Kleopas en zijn vriend, dat Jezus hem vergeven had. Dat Jezus niet boos op hem was omdat hij hem drie keer verloochend had. Ja, hij had zelfs met vloekwoorden erbij gezegd dat hij

Jezus niet kende. Maar hij, Simon Petrus, hoorde nog altijd bij Jezus zijn leerlingen en later zou ook hij het evangelie van Jezus aan andere mensen mogen vertellen.

Toen namen Kleopas en zijn vriend het woord. Ze vertelden van hun reis naar Emmaüs. Over Jezus, die met hen meegelopen was en hun de Schriften had uitgelegd. En dat Jezus met hen aan tafel ging en na het breken van het brood door hen herkend werd en toen plotseling verdween.

Het werd een blijde avond daar in dat huis in Jeruzalem. Druk en luid praatten ze door elkaar heen. Maar plotseling werd het stil in de kamer en alle ogen keken door de open deur naar buiten. Op de schemerige binnenplaats stond een man met een wijde mantel aan. Hij keek naar hen. Even later liep hij de kamer binnen. Kleopas en zijn vriend zagen direct dat het Jezus was, maar de anderen in de kamer werden vreselijk bang. De poortdeur zat op slot. Geen mens kon zo maar binnenkomen. Dit kon niet anders, het moest een geest zijn! O, en nu stond hij al in de kamer. Hij leek op hun Meester, maar hij was toch heel anders.

Nee, dit was niet meer de Jezus van eerder, die met hen praatte en met hen aan tafel ging om te eten. Dit was zijn *geest*, die gekomen was om hen te straffen omdat ze niet in hem geloofd hadden....

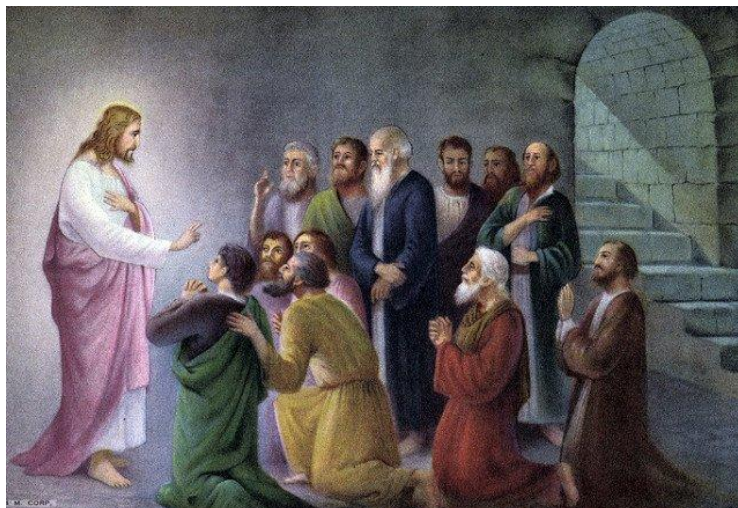
De Here Jezus zag dat ze erg bang werden en rustig zei hij: *'Vrede zij met jullie.'*

Een zucht van verlichting ging door de kamer. Vrede betekende geen straf....

Daar hoorden ze Jezus' stem zeggen: *'Waarom zijn jullie zo bang? Ik ben het zelf. Hier staat geen geest voor jullie. Kijk naar mijn handen en voeten. Als jullie het niet kunnen geloven, raak me dan aan en kijk goed, want een geest heeft geen vlees en beenderen. Zoals jullie zien heb ik die wel.'*

Jezus ging tussen hen in staan en liet de littekens in zijn handen en voeten zien. Hij deed zijn mantel open zodat ze de wond konden voelen in zijn zij.

Nee, bang waren ze niet meer, maar ze konden het nog maar nauwelijks geloven. Was dit waar? Droomden ze niet?

De Here Jezus vroeg: ‘Hebben jullie hier iets te eten?’

Eén van hen haalde een gebakken visje uit de keuken. Pas toen Jezus die vis voor hun ogen opgegeten had waren ze helemaal gerustgesteld. Een geest kon immers niet eten. En ook, de Meester wilde met hen eten. Dat was een bewijs, dat hij niet meer boos op hen was! Blij keken ze allemaal naar hun Here Jezus die voor de tweede keer tegen hen zei: ‘Vrede zij met jullie allemaal.’

Daarna zei Jezus een paar woorden over hun ongeloof. Waarom hadden ze zijn boodschappers de engelen niet geloofd? En de vrouwen niet en ook Maria Magdalena niet!

Beschaamd bogen ze hun hoofden, maar nog voor zij hun excuses konden maken en zeggen dat het hun speet, sprak Jezus verder. Hij was niet uit de hemel gekomen om hun verwijten te maken over wat geweest was, nee Jezus wilde hen klaarmaken voor de toekomst.

En net zoals Jezus gedaan had op weg naar Emmaüs, zo begon hij de Schriften uit te leggen. Met veel teksten uit de Schriften bewees hij dat hij de Messias was en dat al zijn lijden reeds vanaf oude tijden voorspeld was.

‘En nu moeten jullie in Jeruzalem en later in het hele land, ja ook aan de heidenvolken verkondigen dat de Christus gekomen is. Zoals de Vader mij gestuurd heeft, zo stuur ik jullie uit om mijn evangelie te vertellen aan alle mensen op de hele wereld. Iedereen die zich bekeert en in mij gelooft moeten jullie dopen.’

Jezus blies op hen en zei: ‘Nu hebben jullie de heilige Geest gekregen. Vanaf nu hebben jullie de macht om zonden te vergeven. Als jullie iemand vergeven, dan vergeeft God hem ook. En als jullie iemand niet vergeven, dan vergeeft God hem ook niet.’

Terwijl ze aandachtig naar Jezus keken verdween hij voor hun ogen. Ze bleven nog lang bij elkaar, die wonderlijke avond. Ze waren zo blij.... Zelfs dat Jezus nu weggegaan was maakte hen niet bedroefd. Jezus zijn plaats was niet meer bij hen, hier op deze aarde, maar bij God in de hemel. Ook al was Jezus niet meer bij hen, ze voelden wel zijn aanwezigheid.

Na deze avond zouden ze nooit weer twijfelen aan Jezus’ opstanding uit de dood. Ze wisten het nu zeker: Jezus leeft!

En al het leed van vorige week, het was alsof dat al heel lang geleden gebeurd was.

Plotseling dachten ze aan Thomas, hun vriend en ook een discipel van Jezus. Ze hadden hem ‘gesmeekt’ om er vanavond ook bij te zijn. Maar hij wilde niet komen. Nu zat hij daar in zijn eigen huis. Stil en kapot van verdriet rouwde hij in z’n eentje om de dood van zijn Meester Jezus.

Als hij er nu vanavond ook bij was geweest, wat zou hij blij zijn geweest....

Maar morgenvroeg zouden ze het hem allemaal vertellen en dan moest hij het wel geloven....

De discipel Thomas. Nee, hij wilde niet komen, niet omdat hij minder van Jezus hield dan de anderen. Maar dat mooie verhaal van de vrouwen, dat kon hij niet geloven! Thomas was zwaarmoedig van aard en dacht altijd het ergste. Alleen aan Jezus had hij nooit getwijfeld. Ook hij was er vast van overtuigd geweest dat Jezus op het Paasfeest zijn koninkrijk zou stichten. Dat hij zich zou openbaren als de Messiaskoning van Israël.

En nu was dit alles hem bij de handen afgebroken. Een paar vreselijke dagen had hij nu meegemaakt. Alle moed had hij opgegeven. Hij zou blij zijn wanneer God hem uit deze wereld zou verlossen.

Dat hij zich zo vergist had in Jezus! Dat Jezus een groot profeet was geweest, groter dan Elia en Jeremia, dat geloofde hij. Ja, Jezus was zelfs groter dan Johannes de Doper geweest. Dat was waar. Maar Jezus van Nazareth was *niet* de Christus geweest.... En toch had Jezus zichzelf de Messias genoemd, de Zoon van God.

Dat was het ergste, nog erger dan zijn wrede dood aan het kruis. Dat Jezus zijn woorden niet nagekomen was....

Ja, vrouwen waren heel blij en opgetogen komen vertellen dat het graf leeg was en dat Jezus leefde. Thomas glimlachte verdrietig. Die vrouwen, zij moesten wel heel erg veel van Jezus gehouden hebben dat ze zulke vreemde visioenen zagen. Hij geloofde er niets van!

Het was niet voor niets dat het getuigenis van een vrouw geen bewijskracht had bij een rechter! Ze zouden er nog wel achter komen dat hun visioenen over engelen slechts dromen waren geweest....

Ja, en dan hoorde hij, Thomas, ook nog over Petrus dat die Jezus ook had ontmoet. Natuurlijk Petrus! Als er één van hen was die zijn hoofd op hol liet brengen met dwaze verhalen dan was dat Simon Petrus. Die wist altijd meer en kon altijd meer dan de anderen. Die nacht op het meer toen Simon over het water liep.... en er doorheen zakte! En dan die nacht op het binnenplein van Kajafas.... En nu zou Jezus hen allemaal voorbij gaan en alleen aan Petrus verschijnen?

‘Ik geloof het niet,’ zei hij, ‘en ik wil dat jullie mij met rust laten! Dachten jullie nu heus, dat ik het zo gemakkelijk heb nu jullie steeds maar weer die wond openmaken?’

Toen ze weg waren had Thomas zich weer overgegeven aan zijn verdriet. Niemand zou ooit weten, wat hij doormaakte. Alleen God in de hemel kende zijn verdriet, zijn verlangen naar Jezus en ook dat hij het niet lang meer vol zou houden.

De volgende ochtend waren ze er al weer. Thomas zijn stille kamer was nu vol met blijde stemmen. Jezus was bij hen geweest. Hij had hen de Schriften uitgelegd. Hij had zelfs bij hen gegeten! Geloofde hij het nu nog niet?

‘Uit de mond van twee of drie getuigen....’ Zo stond het in de wet van Mozes. Hoeveel getuigen had hij nodig voordat hij wilde geloven?

Thomas sprong overeind en heftig sprak hij: ‘Ik wil eerst de wonden van de spijkers in zijn handen zien en ze voelen met mijn vinger. En ik wil met mijn hand de wond in zijn zij voelen. Anders geloof ik het niet!’

Een eindeloos lange week had hij nu thuis gezeten. Eenzaam en wanhopig. Vaker als één keer was één van zijn vrienden bij hem geweest. Thomas was niet meer kwaad geworden. Hij had hen geduldig aangehoord. Maar geloven wat zij hem vertelden? Nee, dat kon hij niet.

Als Jezus was opgestaan, als hij de Messias was, dan wist hij hoe groot zijn verlangen naar Hem was. Ja, dan was Jezus al lang bij hem geweest! Waarom wel bij Petrus en niet bij hem? Het was een mooie droom, waar de anderen in geloofden. Maar hij kon dat niet, want het was slechts een droom....

Steeds maar weer zochten zijn vrienden hem op. Judas was al niet meer bij hen, Thomas mocht niet de volgende zijn van de twaalf die hun Meester uitgezocht had en hen zou verlaten. Thomas schudde droevig zijn hoofd. Kon hij het helpen, dat hij anders was dan Petrus?

Simon Petrus was weer bij hem. Tranen stonden in de ogen van Petrus. Dat vond Thomas erg. En hij, hij had geen moed meer om tegengas te geven. Hij was zo moe, zo dodelijk moe van alles.... ‘Ik kom,’ zei hij hees, ‘ik kom zondagavond bij jullie.’

Later speet het hem niet eens dat hij beloofd had om te komen. Die eenzaamheid was zo erg, Hij kon er niet langer tegen.

Die tweede zondag waren ze weer bij elkaar in hetzelfde huis, in hetzelfde vertrek. De buitenpoort was op slot. Weer klonken er blijde stemmen in de grote kamer. Thomas was er ook. Stil en afwezig zat hij daar in een hoekje. Hij zag en hoorde zijn vrienden met wie hij drie jaar lang bij Jezus was geweest. Ik hoor hier niet meer bij, dacht hij somber. Zij spreken met elkaar een taal, die ik niet begrijp. Ik sta hier volledig buiten. Misschien was het toch beter geweest dat ik thuis was gebleven, alleen zijn met mijn verdriet. En alleen maar terugdenken aan die drie mooie jaren met Jezus....

Thomas keek naar buiten, naar de binnenplaats. Wie kwam daar aanlopen? Geen twijfel mogelijk! Dat was Jezus! Hij werd bleek en tegelijkertijd vloog ook het bloed naar zijn wangen. Zijn hart klopte fel in zijn keel.

De Here Jezus liep recht op Thomas af. Thomas boog zijn hoofd. Nu zou Jezus het vonnis over hem uitspreken en hem uitstoten uit de gemeenschap van zijn leerlingen. Hij had het verdiend! Als eerste Judas.... en nu hij! Van de twaalf waren er nog maar tien over!

‘Thomas,’ sprak Jezus, ‘kom hier bij mij staan!’ In Jezus’ stem klonk een grote liefde en een diep medelijden.

Thomas ging staan en liep naar Jezus. Was de Meester dan niet boos op hem? Was zijn liefde zo groot, dat hij hem zijn ongeloof vergaf?

‘Kijk Thomas, en voel met je vinger aan mijn handen en voel met je hand aan mijn zij. Wees niet langer ongelovig, maar geloof!’

De discipel Thomas stak geen vinger uit. Hij raakte Jezus niet aan. Het hoefde niet meer, want hij geloofde met heel zijn hart. Hier stond zijn koning, zijn Messias. Nee, meer dan de Messiaskoning van Israël: Hier stond de Zoon van God, zijn Heiland en Verlosser.

Blij zei Thomas: ‘U bent mijn Heer en mijn God!’

Van ver was hij weggekomen, deze Thomas, maar nu was hij in één keer, alle anderen voor.

Jezus zei nog tegen Thomas: ‘Jij gelooft in Mij, omdat je Mij gezien hebt. Vanaf nu zullen mensen in Mij geloven, zonder dat ze Mij zien. En God zal hen gelukkig maken.’

Nu was Thomas weer opgenomen in de kring van Jezus’ discipelen. Nadat Jezus de vredegroet had uitgesproken, was hij plotseling niet meer in hun midden. Maar de blijdschap van het zeker weten, dat Jezus opgestaan was uit de dood, die bleef.

'En nu moeten jullie in Jeruzalem en later in het hele land, ja ook aan de heidenvolken verkondigen dat de Christus gekomen is. Zoals de Vader mij gestuurd heeft, zo stuur ik jullie uit om mijn evangelie te vertellen aan alle mensen op de hele wereld. Iedereen die zich bekeert en in mij gelooft moeten jullie dopen.'